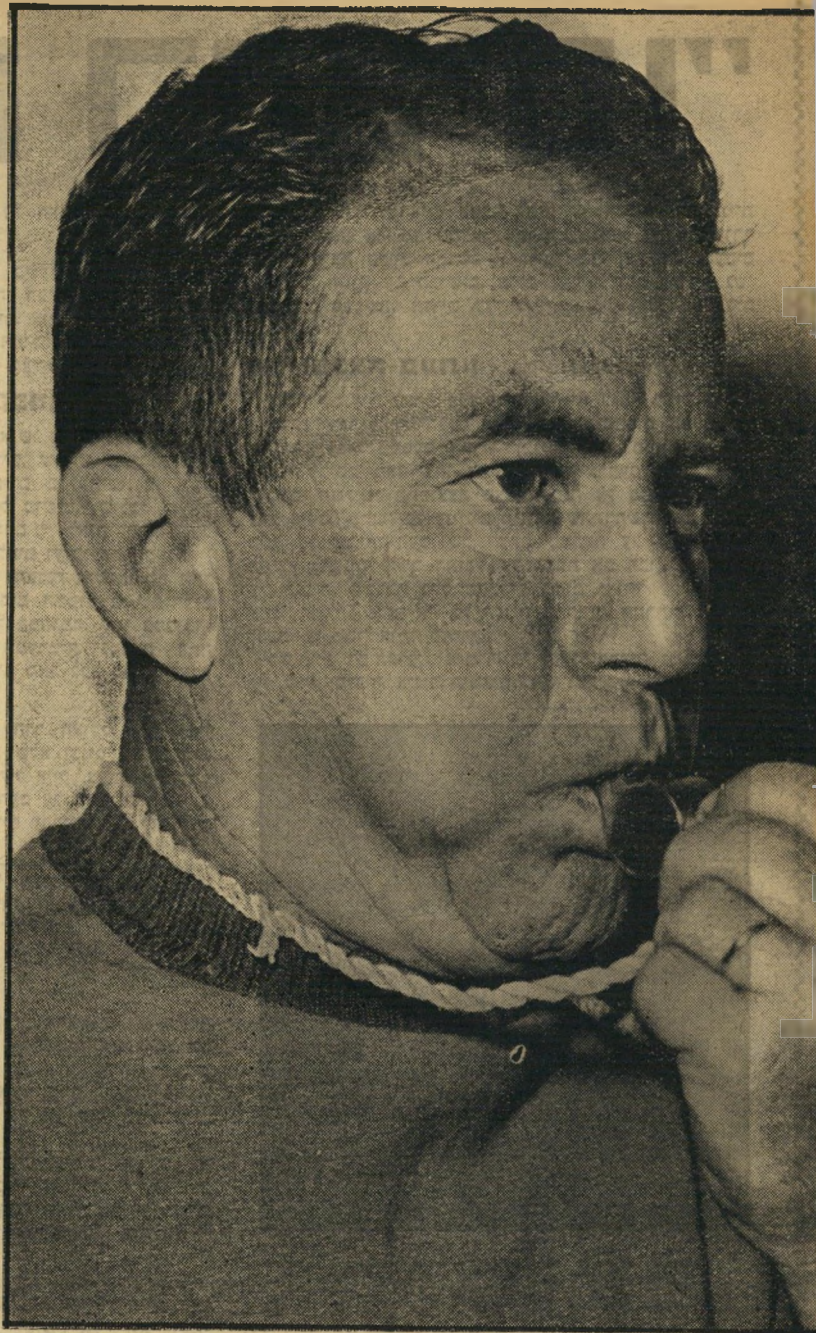

בוסת בעצמו, ובקיא בסממני הכדורגל. גירי הבקיע במסע זה 12 שער, היה הרוח החיה בקבוצה שזכתה, ב-11 נצחונות מתוך 19 משחקים. שמו התנוסס מעל עתוני הספורט: "גריןברג הכליכל" כתבו האוסטרלים. (היה זה שמו לפני החלפתו, שהיה רשם עדיין בדרכו). אולם היו גם רגעים עצובים ביבשת החמישית, לבד מזהלת ה' נצחון. אחיו אברהם, מגדולי מרימוביץ, ואב' רהם רונקי, חברי הקבוצה, החליטו להשאר באוסטרליה. גירי נפרד מאחיו ב"שלום" ו' לחיצת יד. היתה זו גם הפעם האחרונה ש' אוהו. אברהם ומגדלי לא חזרו עוד. הם נהר' גו בשדות הקרב של נירגיני כשהם לבושים במדי הצבא האוסטרלי.

הדרך בחזרה היתה רצופת הרפתקאות. מלחמת העולם השנייה החלה והאניה התעכבה לכמה ימים בהודו וצ'ינג'ון. קבוצה הודית ש' רצתה לנצל את שעות הקבוצה הארצישראלית כדי לערוך משחק כדורגל, סגנה שמונה ש' רים שחמשה מהם הבקיע גירי עצמו.

כשחזר גירי ארצה, טמן את נעליו בא' רון, החליט כי הגיעה השעה להורות גם לדור הצעיר את מה שידע הוא.

שביל הזהב. אולם עברו כארבע שנים עד אשר קיבל לידיו את קבוצת הנוער של מכבי תל-אביב. משך שנתיים בצע את עברו דתו בהתנדבות גרידא. בעוד שאת פרנסתו מצא בליטוש ילומים. לא היה זה סוד שהוא פול לעבר הקבוצה הראשונה בה שלט ללא מצרים פולאק.

גירי ציפה בכליון עינים להודמנות. הוא רכז חימר לימודי רב מאגלה, עיין בו ב' לילות. החליט להתעלות לדרגת מאמן של ממש. לא היתה זו סתם שאיפה לגדלות. גירי, שכאר חבריו שהפכו למסכלים בלבד, אהב בכל מאודו את הכדורגל. שאף להמשיך את פעילותו כמורה לצעירים. הוא ידע אמנם שידעויותיו ונטינו בשטח זה לקויים עדיין, אולם קיווה לשפרם בעתיד ה' קרוב.

תקחתו לא היתה חסרת סיכויים. פולאק נסע עם קבוצת צה"ל לארצות-הברית בשנת 1949. כאשר חזר, פרץ סכסוך בינו לבין

מוביץ * שלא נזהר, שבר במרפקו את זכר כית תא-ההזעקה למכבי-האש. לא נותרה בידו הצעירים ברירה אלא לעצור מנייה, ל' המלט על נפשו מפני הקהל הנרגז. בחזרה למלון כל עוד נפשו במ, מצאו שם את שני חבריהם שזכו בגורל הכרטיסים כשהם מ' אוכזבים. הסיבה: ג' לואיס גמר עם יריבו שתי דקות לאחר התחלת הקרב.

חזויות מסוג זה לא השכיחו מגירי את תפקידו העיקרי: לשחק. ואכן, לאחר שכמה מחבריו נפצעו, בא גם תורו לבקיע במגר' שי ארצות-הברית, שם הדביקו לו את השם "קוסם".

הקבוצה חזרה ארצה, כשבאמתחתה 5 נצי' חזונות, 3 הפסדים ו-3 משחקים שנסייתו בתיקו.

בארץ ציפתה לחלק מהם הפתעה גדולה: קבוצת הפאר האוסטרית, אדמירה. היתה זו, לכל הדעות, הקבוצה הטובה ביותר שביק' רה איפעם בארץ. טובה אפילו, לדעתו של גירי, מהנבחרת היוגוסלבית הלאומית ש' שיחקה בשנת 1950.

גירי לא היה מסוגל לשחק באותו זמן. הוא שכב בביתו בחום גבוה, התחמק רק כדי לחזות בשולשת המשחקים המרתקים * בהם הביסו האורחים את הקבוצות המקור' מיות.

גריןברג הכליכל. אותו פרק זמן שמשך גירי לא רק למשחק עצמו אלא גם ל' שיטתיו השונות. כבר אז ידע כי הכדורגל הוא חלק מחייו, הוא רצה לרכוש לו ככל האפשר יותר ידיעות. השנים שבאו לאחר מכן זיכוהו בחזיונות רבות על מגרשי הכדור' גל בארץ ומחוצה לה. באלכסנדריה ובאתונה, הפך ל"כוכב-משח" שחקן שהשתמש ברג' ליו ובראשו במירה שוה, וכאשר עלה על האניה האנגלית סטרייט-הרט (לב ישר) ש' הסיעה את קבוצתו לטיול הגדול לאוסטרלי' יה בשנת 1939, היה כבר שחקן מנוסה,

* אחיו של יוסף, המשחק כיום במכבי תל-אביב. נהרג במלחמת העולם השנייה בניו ג'יני.

* נגד מכבי 1:3, נגד הפועל 1:3, נגד נבחרת 1:7.

שחקני מכבי תל-אביב והוא נאלץ לנסות את הקבוצה. הגיעה שעתו של גירי. כממלא מקום טבעי לפולאק, נטל גירי את המשרד' קית וחליפת האומן, החל בקריירה המזהיר רה של בתור מאמן.

מאו פפרו עשרות רשתות בשערי היריב. גירי הנהיג משמעת ברזל באימוניו, שינה את שיטת המשחק של קבוצתו שהתעלתה לדרגה הגבוהה ביותר שלה בסיבוב בערי יוגוסלביה. היה זה ביקור אפוף תהילה ש' הזרים דם חדש בכדורגל הישראלי. פרשת המפלגות נסתיימה, ובארץ החלו כבר להאמין שאפשר גם לנצח.

כאשר החלה פרשת יחסי הספורט עם תור' קיה, הפכו גירי וקבוצתו לאורחים קבועים בטורקיה. מכבי, גירי, שייץ, חודורוב, היו שמות מפורסמים בחצי האי השכן לא פחות מאילי הכדורגל המקומיים. אולם גירי לא היה מוכן עדיין לקפוא על שמריו. הוא יצא לכמה שבועות לאוסטריה, השתתף בקורס מאמנים, בו פגש כמה מגדולי המאמנים ב' אירופה. בוונה ראה גירי את המשחק היפה ביותר בחייו, משחקם של נבחרות אוסטריה ואנגליה.

גירי למד הרבה משך הזמן הקצר. אולם הוא גם ידע שהיתה זו שטות לדרוש משה' גניו בישראל את אותו המאמן שדרשו מאמ' ניהן של קבוצות מקצועיות. הוא מצא את שביל הזהב, קבע סדר אימונים מתאים ל' תנאי הארץ, שינה גם בקבוצתו את שיטת המשחק היונאי שהונהגה במכבי על ידי פולאק, החליפה בשיטה המקובלת כיום - הסטופר. גירי האמין כי השיטה האוסטרית לפיה משחק הרץ המרכזי כשחקן התקפה, הלכה כבר מזמן לעולמה. שיטת הסטופר, המציבה את הרץ המרכזי כמגן שלישי היתה, לדעתו, עדיפה כיוון שעזרה לבלום את ה' לוח המרכזי של היריב, לגדול ממנו על ידי כך את עוקץ התקפתו.

גירי הלך מחיל אל חיל, נבחר כמאמן ה' נבחרת הלאומית על יד התאחדות, היה אחד ראי לנבחרת תל-אביב שניצחה אשתקד את נבחרת אנקרה.

הנאמנות לא הספיקה. עם כל הצי' לחותיו, נפל גירי קרבן לתכני העסקנים. כאשר נבחר ועד חדש במכבי תל-אביב, דרש להחליף את המאמן שהיה תקיף מדי לדעתם. הם ידעו כי בלעדיו יהיה שלטונם מוחלט. גירי נסח את קבוצתו, בה שרת 16 שנה. הוא לא נשאר מחוסר עבודה. במנהל יפו המשיך לשמש כפקיד, השתכר סכום שהס' פיק לו בקושי לקיים את אשתו עליזה ובנו בן השש, צבי. הוא היה כבר עיף מעבודה צבורית בהתנדבות, ולאחר שעזב את קבוצתו לא איכפת היה לו את מי יאמן והיכן. הוא קבל הצעות רבות, החליט להענות לטיבה שביניהן. תחילה פנה למגרש החול ביפו. הצליח. לאחר כמה חדשים להעלות קבוצה בלתי נודעת של המכבי המקומי לדרגה נאור' תה. לאחר מכן פנתה אליו קבוצת הפועל תל-אביב, ביקשה ממנו לאמן את שחקניה. גירי שאל למחר, הסכים.

המאמן קצר הקומה הפך את בגד האמון שלו בעל סמל המכבי על צדו השני, החל את עבודתו במקום החדש. גירי לא חיבב מעולם את משחק קבוצתו החדשה, הוא גם ידע שיעברו חדשים רבים, ואולי גם שנים עד אשר יהיה מסוגל לארגן קבוצה מלוכדת בדומה למכבי תל-אביב. אולם כשעברו ה' חדשים והפועל הוכיח אולתר-גל מוחלטת ב' משחקי הליגה חשבו רבים כי מנייתו של גירי יידו בשל כך. איש לא שם לב איתה שעה לתהליך שהיה גרוע מכך פ' כמה: ירידתו המסחררת של מכבי תל-אביב שהת' אמן תחת פיקוחו של גאול מכלים הפתח' תקואי.

גירי היה צנוע. הוא לא התרברב או שמח לאידו של הזולת. בכיסו היה מונח פנקס כחול בעל סמל מכבי, דף המסים שבו היה מלא בדיוק נמרץ עד לחודש האחרון. בזאת הוכיח נאמנות לאגודתו מבלי לערוב ספורט בתכנים של אנשים קטנוניים. אולם גם נאי' מנות זו לא הספיקה לו.

כאשר הוזמן גירי על ידי ההתאחדות ל' אמן את שחקני הנבחרת הלאומית לקראת אליפות העולם בכדורגל, היו אלה אנשי מכבי שעצרו את הרכבת מיד לאחר שעזבה את תחנות. הם הספיקו לשחק את הריב בינם לבין פולאק, הציעו אותו כמאמן ב' מקום גירי. התמרון היה שגנתי ביותר. פו' לאק היה אותה שעה חבר מכבי; גירי אימן את הפועל; בעיניהם היה הוא כבר גירי אחר.

איש לא יאמר בבטחה כי גירי הנו המא' מן הטוב ביותר בארץ. מבחינת הידיעות וה' נסיון יתכן כי פולאק עולה עליו. אולם אדם שעבר שלב אמונים תחת שבטו של המאמן נבון הקומה ולא יספק אף לרגע כי גירי כיסה על כל חולשותיו ביתרון גדול אחד: משמעת הברזל שלו. **גירי מצליח בשוטו**

ללא רחמים בעת האמון, הוא אינו מוכן ל' תר לשום שחקן. "באמון" הוא אומר. "ה' שחקן הוא עבר, אין לו זכות קיום בלעדי". אכן, שלא כאחרים, היה גירי תמיד הקובע בממלכתו. כאשר איים על שחקן, ויהי זה רוכב הקבוצה, שלא ישחק בשבת אם לא יופיע לאמון, קיים כמעט תמיד את הבטחתו, למרות שהיה בכך משום סכנה של הפסד המשחק.

במשך הזמן למדו רבים להעריך היטב את גירי. הוא היה רע טוב בזמן רגיל, מורה מקפיד בעת האמון.

קבוצתו הנוכחית, הפועל תל-אביב, החלי' טה להלחם בכל מחיר מול העויל שנעשה לגירי. אמרו הם: "כאשר אימן את מכבי הסכמנו פה אחד להתמנותו כמאמן הנבחרת, מדוע סר חינו לפתע מעיני חבריו כאשר עבר אלינו?" גירי היה יותר צנוע, דרש את מינויו לאמון שלישי, ובלבד שיתחילו האמונים וישראל תהיה מוכנה פחות או יותר נוכח ההתמודדויות המצפות לה השנה.

גירי כיום בן 40, עדיין להוט אחר כדור' גל באותה מדה שהיה להוט כאשר היה בן 20. על אף השמועות ההולכות וגוברות שב' מכבי יבקשו לחזור אל חיקו נשאר גירי אדיש ביותר. "בארץ" הוא אומר, "למדתי לא להיות עוד סנטימנטלי. התנאים, לא האנ' שים, יקבעו את מקומי הבא."

לויה רבתי

מאו נוסד אגוד שופטי הכדורגל בארץ, נשלחו אליו מדי שבוע בשבוע היצי' הזעם של שחקנים חובבים וסקרנים, ברובם אנ' שים שלא השלימו עם מפלת קבוצתם, הטי' לו את האשמה על השופט.

השופטים, מאידך, לא ערכו מעורם מסיבות עתונאים כדי להכחיש את האשמות. ברור היה להם כי כך דרכו של הקהל והיה זה מגוחך להצטרף על כל טעות, כיוון שהיה ברור כי שופט טועה לפעמים, ככל ידור' אנושי.

אולם החודש נראה כי מסיבה לא היתה מספקת כדי לתרץ את כשלונותיהם של שופ' טי הכדורגל. לכל היותר הוכיח האגוד, כי הוא ראוי ללויה רבתי.

נבחרת מכבי-הפועל שהביסה את הקבר' צה הסקוטית פאלקירק (0:2) היתה זוכה ב' משחק אילו גם היה מנהל אותו השופט הטוב בעולם.

האגוד לא שלח אף את השופט הטוב ב' ארץ, הוא שלח שופט שמחק במשרותיו את כל רושם הנצחון, זכה לקריאות בוז מפיות אלפי הצופים. צופים אלה הצילו את שמו הטוב של הכדורגל הישראלי.

במשחק הליגה השנייה ברחובות, הרגיש השופט המקומי בטחון כה עז, עד כי החליט לבטל את יתרון הקבוצה האורחת, הוציא מהמגרש שניים משחקניה, קבע שתי מכות

בית-הדיו 1 ו-2

קומה קצרה? אין דבר!

זוגש מ' 11 מטר וסר עם המקומיים ללגום כוס בירה.

בכפר-סבא, שוב במשחק הליגה השנייה, קרה תקר לכדור והמארחים האומללים שהו' בילו ביתרון של שער אחד, מהרי להביא כדור אחר. כאשר חזרו לאחר דקות ספורות, נתברר להם כי השופט שרק לסיום המשחק. תוצאת המשחק, לפי החוק היא: 0:3 לחו'

בחס. האגוד טוען זמן רב כי אין ברשותו כו' חות. הוא יונע כי השופטים בארץ אינם עומדים אף על רמה בינונית, מלבד אחד או שנים, אולי.

אותו אגוד שכח כנראה כי אם אין שיש' טים אין כדורגל.